

Eduardo Sánchez
Eduardo Sánchez

Laigua sempre s'ha relacionat amb la felicitat de la infantesa; per aquest motiu Sebastià Juan Arbó quan hi pensava ho feia amb l'aigua del mar -Els Alfacs i l'aigua de riu, l'Ebre. És a dir, la Ràpita i Amposta.

Ens arriben ara dos poemaris que parlen de l'aigua del Delta natal. Per una part, *Periples*, a càrrec de Josep Juan Segarra (la Ràpita, 1984), nebot, justament, d'Arbó, que és la seva tercera obra després d'haver publicat *Terra presa. Per una nova política de sediments*, on va obtenir la Beca de Recerca Pepita Duran Martí el 2020. A aquesta obra van seguir *La gran Riada i Barraques 2100. Passat, present i futur d'una arquitectura*.

Tota la seva obra és un cant a la planúria deltaica, on encara viu amb els seus pares. El periple es defineix com un viatge, ja sigui de navegació, aeri o en tren, però aquí el que sustenta Josep Juan és un periple pel delta de l'Ebre, tot i que és un escriptor que ha freqüentat, també, l'Atlàntic i el Brasil. Per tant, com ell mateix diu, ha fet una singladura

Els periples poètics de Josep Juan i Ramon Obiol

vital en què la poesia, el surf i el caiaç, i també l'amor, formen part d'aquesta aventura.

En aquesta ocasió ens guia un recorregut literari a través de persones i paisatges que, des de sempre l'han inspirat. No és estrany que el març del 2009 visités Gerard Vergés a Tortosa per a filmar un docuretrat, on Vergés li desitgés una bona singladura, que en la seva trajectòria més llunyana el va portar a Rio de Janeiro i dedicà l'any 2018 a sis poesies que tenen el valor d'estar escrites en portuguès. Tot el poemari està ple de llocs i espais emblemàtics deltaics, al qual Josep Juan impregna la seva mirada amb dolçor i nostàlgia. El llibre és una exaltació de la natura que el seu autor converteix en art. Un viatge literari que ens condueix a racons tan entranyables com el Trabucador, l'illa de Buda, el desaigüe de la Fortalesa o el canal de Sant Pere i homenatges a gent estimada com, entre altres, a Josep Polet, Zoraida Burgos, Eduardo Margareto o Miquel Reverté.

Les il·lustracions de Mar Castelló Vidal donen més vitalitat als poemes. El poemari porta un excel·lent pròleg de Miquel Reverté.

L'altre poemari és un homenatge a la mar, a la badia dels Alfacs; el títol és ben suggerent: *Una mar de haikus*, escrit per Ramon Obiol Reverté (la Ràpita, 1976). El seu autor no és la primera vegada que s'enfronta a la poesia. Ha guanyat pre-

mis a Amposta, Lloret de Mar, Gandesa, Hostalrich i Viladrau. L'obra que presentem té una càrrega poètica molt considerable i té a la mar com a protagonista principal. De fet, ja, d'entrada, a la portada ens trobem amb una fotografia de Llorens Marin, poètica i tràgica a la vegada, en què la mar descriu un fantàstic onatge que m'ha fet recordar Joseph Turner, el paisatgista anglès que té en la mar el seu principal objectiu.

El poemari, tal com diu el seu títol, està estructurat en haikus, una composició literària japonesa que, en forma breu li dona l'oportunitat a Ramon Obiol per a expressar tots els sentiments que li ofereix la mar: l'amor i el desamor, i a partir d'aquí, tot el món que envolta el seu protagonista, tenint a la mar com a testimoni d'un breu temps passat amb la noia que per uns moments el va inundar de felicitat, i que a la fi s'adona que aquest amor se'n va per a sempre. La mar és grandiosa però té la capacitat d'amagar sentiments. No és estrany que qui agafa la primera evocació d'aquests sentiments sigui l'argentiní Jorge Luis Borges: "la mar és un antiguo lenguaje/ que ya no alcanzo a descifrar".

També, en la segona part, el desig de recuperar un amor que se li escapa, però que vol fer seu i reviu, ni que sigui amb els records efímers del que ha estat un amor breu però intens: "La mar amaga/ restes de

naufregis / d'amor efímers".

Igual que en l'anterior poemari, aquest porta un brillant pròleg d'Àngels Pérez Tarragó i unes no menys brillants il·lustracions d'Irene Aguilar Peruga.

Com a conclusió podem afirmar que ens trobem davant de dos magnífics poemaris que permeten presagiar noves entregues d'aquests dos joves rapitencs i que ja formen part del nostre patrimoni literari.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

